

Az állomás melletti dombokon virágoztak a fák. Illatuk bekúszott a nagy szürke épület rácsos ablakain. A magasban báránnyelűk legelgettek az ég kékjét, és a csendes peronon békésen szundikált a félkarú koldus.

A nagy hasú asszony egy százast pottyantott kopott sapkájába.

Hetente háromszor kelt át a síneken, hogy felkapaszkodva a dombokra, megmozgassa izmait, és friss levegőt szívjon. Két hete volt a szülésig.

Éppen az idegszatórium elé ért, amikor a kapun kilépett a lány. Hosszú, barna haja kék szalaggal volt összefogva. Lábán kopott papucs lötyögött. Kedves arcán végtelen szomorúság ült, és bizonytalanak tűnt. Néhány arra járó megállított, kérdezett tőlük valamit, de azok a fejüket rázták. Érdeklődve figyelte a furcsa lányt, éppen azon gondolkozott, vajon mit kérdezhet, amikor az megfordult, és feléje indult.

– Jó napot, milyen szép idő van idekint – mondta.

– Jó napot, tényleg ragyogó idő van, jó ilyenkor sétálni – felelt a nő.

A lány kinyújtotta a kezét, és megérintette az asszony hasát.

– Kisbaba van benne? – érdeklődött.

– Igen – bólintott az asszony.

– Kisfiú? Kislány?

– Majd kiderül, ha megszületik.

– Milyen jó neki – suttopta a lány, és megsimogatta a nő hasát. – Milyen jó lenne nekem is újra születnem... Kicsit hallgatózott, aztán izgatottan kérdezte:

– Tessék mondani, mikor érkezik az állomásra a legszebb vonat?

A nő meglepődött. Azon töprengett, melyik vonatra gondolhat a lány. Valószínűleg a bukaresti gyorsra, mert az a legelegánsabb.

– Arra a szép, kék vonatra gondolsz? – kérdezte az asszony, és az órájára pillantott.

– Igen, arra – csillant fel a lány szeme, és eltűnt arcáról a szomorúság.

– Akkor igyekezz, mert öt perc múlva befut.

– Köszönöm – kiáltotta, és szaladni kezdett az állomás felé. Az egyik papucs lerepült a lábáról, de nem törődött vele. Hamarosan eltűnt a bokrok mögött. Az asszony felvette a papucsot, és utána indult. Kíváncsi volt, miért várja a lány a legszebb vonatot. Úgy számolta, hogy tíz perc alatt leér a lejtőn. Nehézkesen haladt. Hirtelen éles fájdalom nyilallt a hasába, derekába. Megtorpant. Kicsit meg is ijedt, hiszen nem várta ilyen hamar a jeleket. Pihent. Mély lélegzetet vett, és sietni kezdett. Még kétszer kellett megállnia. Közben hallotta a vonatfüttyöt és a szerelvény dübörgését. Még egypár perc, és ott vagyok – gondolta.

Mikor a lépcső tetejére ért, nagy tömeget látott lent. Mind ott tülekedtek a sínek között, és összevissza kiabáltak. Rossz érzés kerítette hatalmába. Leereszkedett, és a tömeg közé furakodott. Nagy hasa miatt utat nyitottak neki.

A síneken véres emberi test feküdt. Nem volt feje. Alsó testéről hiányzott a fehérmemű. Kiszolgáltatott meztelensége női nemre utalt. A kölykök oda mutogattak, és nyerítve röhögtek. Egyikük kék szalagot lobogtatott.

– Láttam, amikor a vonat elé feküdt, a külső síre – mondta a félkarú koldus.

– Én öltem meg! – sikította az asszony, és összekucorodott a rátörő fájdalomtól. – Én öltem meg! Jaj, én öltem meg... ismételte, aztán öklöndözni kezdett. Valaki felemelte, és a peronra vitte. Egy másik ember telefonált. Nemsokára két kocsi érkezett szirénázva.

Az egyikbe berakták a fejetlen lányt, a másikba a vajúdó nőt. A fehér köpenyes nővér vigasztalóan így szólt:

– Ne sírjon, kedves. Az élet már csak ilyen. Amikor egy ember meghal, egy másik megszületik.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat